

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Błaszczyk

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **M. W.**

oskarżonego z art. 107 § 1 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 22 października 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego
na niekorzyść

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 10 grudnia 2018 r., sygn. akt X Kz (...)

utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w W.

z dnia 24 września 2018 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżone postanowienie oraz utrzymane nim w
mocy postanowienie Sądu Rejonowego w W. i sprawę
oskarżonego M. W. przekazuje temu Sądowi do rozpoznania.**

UZASADNIENIE

M. W. został oskarżony o to, że:

w dniu 5 stycznia 2016 r. w lokalu „A.” w C. przy ul. B., jako prezes zarządu „H. S.”
Sp. z o.o. z siedzibą K., ul. M., urządzał gry hazardowe na urządzeniu do gier o
nazwie A., wbrew przepisom ustawy określonym w art. 6 ust. 1, art. 23a ust. 1, art.

32 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych tj. poza kasynem gry, bez wymaganej koncesji oraz bez rejestracji,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Sąd Rejonowy w W., rozpoznając niniejszą sprawę pod sygnaturą akt II K (...), na rozprawie w dniu 24 września 2018 r. postanowił:

1. na podstawie art. 404 § 2 k.p.k. odroczoną rozprawę prowadzić od początku,
2. na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzyć postępowanie w sprawie, gdyż postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone (k. 639 - 640, tom V akt sprawy).

W uzasadnieniu postanowienia Sąd podniósł, że zachowania, o które oskarżony został w niniejszej sprawie M. W. są elementem składowym mieszczącym się w ramach czasowych czynu ciągłego, za który został on już prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 26 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...). Zaktualizowała się wobec oskarżonego negatywna przesłanka procesowa, o jakiej mowa w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., ponieważ prawomocne skazanie M. W. wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 26 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...), za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s., popełnione w warunkach art. 6 § 2 k.k.s., w okresie od dnia 3 września 2015 r. do dnia 27 czerwca 2016 r., stanowiło jeden czyn zabroniony, wobec podejmowania przez oskarżonego szeregu zachowań w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru. Niedopuszczalnym jest zatem skazanie oskarżonego w niniejszym postępowaniu za fragment czynu ciągłego z art. 107 § 1 k.k.s., za który to czyn ciągły M. W. został już prawomocnie skazany. Zdaniem Sądu wobec powyższego judykatu, w którym zastosowano konstrukcję czynu ciągłego, należało uznać, że czyn zarzucony oskarżonemu w niniejszym postępowaniu, z uwagi na jego tożsame zachowanie oraz czas jego popełnienia, stanowi część przedmiotu już osądzonego. Sąd Rejonowy wskazał, że o jedności czynu nie decyduje bowiem miejsce, w jakim oskarżony podejmuje poszczególne zachowania składające się na jeden czyn ciągły, lecz zamiar, który w okolicznościach niniejszej sprawy jest niewątpliwy. Oskarżony M. W. jako osoba prowadząca działalność gospodarczą urządzał gry na automatach w różnych wprowadzie lokalizacjach, ale to nie sprzeciwia się zastosowaniu art. 6 § 2 k.k.s., albowiem ustawodawca nie ograniczył możliwości

przyjęcia takiej kwalifikacji do zachowań podjętych w tożsamym miejscu (karta 639 - 640, tom V akt sprawy).

Powyższe postanowienie zaskarżył oskarżyciel publiczny - Naczelnik (...) Urzędu Celno - Skarbowego w K., zarzucając orzeczeniu Sądu I instancji obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść, poprzez błędne przyjęcie, iż w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki do umorzenia postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. (k. 645 - 646, tom V akt sprawy).

Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 10 grudnia 2018 r., sygn. akt IX Kz (...), nie uwzględnił zażalenia oskarżyciela publicznego i zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy (karta 672-673, tom V akt sprawy).

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Okręgowy w W. wskazał, że Sąd I instancji prawidłowo przyjął, iż w niniejszej sprawie zaistniała przesłanka procesowa określona w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. Zdaniem Sądu Okręgowego w W. analiza treści wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 26 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...), oraz opisu czynu zarzucanego oskarżonemu M. W. w niniejszej sprawie, prowadzi od wniosku, że działania oskarżonego dotyczą tego samego czasu, podjęte zostały z wykorzystaniem tej samej działalności gospodarczej, w ramach tej samej spółki, były realizowane w ten sam sposób, oraz, że, z góry powziętym zamiarem urządzania gier hazardowych w różnych lokalach na terenie kraju. Wprawdzie czyn będący przedmiotem niniejszego postępowania nie został wymieniony jako element czynu ciągłego, za który oskarżony został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 26 kwietnia 2017 r., niemniej jednak nie może ulegać wątpliwości, że prawomocne skazanie za czyn ciągły (art. 6 § 2 k.k.s.) stoi na przeszkodzie, że względu na treść art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., ponownemu postępowaniu o później ujawnione zachowanie, będące elementem tego czynu, które nie było przedmiotem wcześniejszego osądzenia. Sąd Okręgowy w W. wskazał, iż należy mieć na uwadze, iż prawomocne skazanie za przestępstwo ciągle stwarza stan materialnej prawomocności w stosunku do okresu objętego skazaniem, także w odniesieniu do jednostkowych zachowań, które nie zostały objęte opisem czynu przypisanego. Zauważył też, że pomimo podniesionych w zażaleniu oskarżyciela publicznego okoliczności, iż w niniejszej sprawie gry hazardowe organizowane były w innej miejscowości, za pomocą innych urządzeń,

dotyczyły innego czasu eksploatacji oraz innej umowy najmu, trzeba podzielić stanowisko odnośnie tożsamości czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania oraz przypisanego oskarżonemu w sprawie o sygn. akt II K (...), a zatem należy uznać, iż postępowanie co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 26 kwietnia 2017 r. Sąd odwoławczy nadto wskazał, że powołane w zażaleniu postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2018 r., sygn. akt V KK 5/18, w którym przyjęto, że w sytuacji, gdy przedmiotem obu przestępstw było urządzenie gry na automatach w tym samym czasie, jednakże, ani miejscowość, ani rodzaj automatów, nie był tożsamy - nie można mówić o zaistnieniu powagi rzeczy osądzonej, a to z uwagi na treść art. 6 § 2 k.k.s., który wymaga li tylko tego samego zamiaru, nie jest przekonujące, pozostaje zatem tylko argumentem z autorytetu, czyli argumentem najsłabszym.

Od tego postanowienia Sądu Okręgowego w W., kasację złożył Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny. Zaskarżył postanowienie w całości na niekorzyść oskarżonego M. W. i zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 94 § 1 pkt 5 k.p.k. i art. 98 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., polegające na nieprzeprowadzeniu prawidłowej kontroli odwoławczej i nienależytym rozważeniu i ustosunkowaniu się w uzasadnieniu orzeczenia do zarzutów i argumentów podniesionych w zażaleniu przez oskarżyciela publicznego, w następstwie czego doszło do utrzymania w mocy wadliwego postanowienia Sądu I instancji - zapadłego z rażącą obrazą art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. oraz art. 6 § 2 k.k.s., polegającą na błędnym uznaniu, że uprzednie prawomocne skazanie M. W. wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 26 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...), za czyn z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., tj. popełnione w warunkach przestępstwa ciągłego, stanowi o zaistnieniu ujemnej przesłanki procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej - i w konsekwencji niezasadnego umorzenia wobec ww. oskarżonego postępowania o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s., wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz utrzymanego nim w mocy postanowienia Sądu I instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Zgodzić się należy z Ministrem Sprawiedliwości – Prokuratorem Generalnym, że Sąd Okręgowy w W., rozpoznając zażalenie na merytorycznie kończące postępowanie w stosunku do oskarżonego M. W. postanowienie Sądu Rejonowego w W., zobowiązany był nie tylko do sporządzenia pisemnego uzasadnienia swojego orzeczenia, ale i do rzetelnego wyjaśnienia, w tymże uzasadnieniu, powodów zajętego stanowiska, z wyczerpującym (na wystarczającym poziomie szczegółowości) odniesieniem się do stawianych w środku odwoławczym zarzutów i podniesionej na ich poparcie argumentacji. Tylko takie postąpienie dowodziłoby bowiem właściwej realizacji obowiązku rozważenia wszystkich zarzutów, wskazanych w środku odwoławczym, nałożonego na ten Sąd unormowaniem art. 433 § 2 k.p.k., a także obowiązków wynikających z treści art. 94 § 1 pkt 5 k.p.k. i art. 9 § 1 k.p.k., znajdujących zastosowanie także w odniesieniu do postanowień Sądu II instancji.

Tymczasem pisemne uzasadnienie, wydane w niniejszej sprawie postanowienia Sądu Okręgowy w W., wymogów tych nie spełnia, nie odzwierciedlając także w pełni toku rozumowania, które doprowadziło Sąd do konkluzji, iż nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty zażalenia kwestionującego zasadność umorzenia przez Sąd I instancji postępowania przeciwko oskarżonemu M. W. z uwagi na powagę rzeczy osądzonej.

W realiach niniejszej sprawy nie sposób bowiem uznać, aby oskarżony M. W. działał z tym samym zamiarem popełnienia przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s. - tożsamym z zamiarem popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., za które został wcześniej skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 26 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...).

Zamiar ten ocenić należy co najwyżej jako taki sam, wynikający z pojawienia się nowej okazji - możliwości wystawienia kolejnych automatów do gry w lokalach znajdujących się w innych miejscowościach. Przypomnieć zatem trzeba, że warunkiem niezbędnym dla przyjęcia konstrukcji czynu ciągłego z art. 6 § 2 k.k.s., są występujące łącznie: tożsamość sprawcy, bliskość czasowa zachodząca pomiędzy poszczególnymi jego nagannymi zachowaniami oraz podejmowanie

dwóch lub więcej zachowań w wykonaniu tego samego zamiaru. Sprawca musi zatem zachowywać się naganie, realizując ten sam zamiar, a nie taki sam zamiar. Uwzględniając różnice między sformułowaniem „ten sam zamiar” oraz zwrotem „taki sam zamiar”, należy stwierdzić, że nie spełnia przesłanki subiektywnej czynu ciągłego przypadek, w którym sprawca podejmuje poszczególne zachowania z nowym, pojawiającym się przed rozpoczęciem kolejnych zachowań zamiarem. W takiej sytuacji sprawca działa co prawda z takim samym zamiarem, lecz w odniesieniu do każdego zachowania innym, co wyklucza spełnienie warunku tożsamości, określonego w art. 6 § 2 k.k.s. (por. Piotr Kardas, Kodeks karny skarbowy, Komentarz, WKP, 2017; Yioletta Konarska - Wrzosek, Kodeks karny skarbowy, Komentarz, WKP, 2018).

Podkreślenia wymaga, iż przepis art. 107 § 1 k.k.s. - przyjęty w kwalifikacji prawnej czynów zarzuconych M. W. - ma charakter normy blankietowej, odsyłając w zakresie określenia strony podmiotowej przestępstwa do przepisów ustawy o grach hazardowych.

W niniejszej sprawie M. W. stanął pod zarzutem urządzania w określonym miejscu, bez posiadania wymaganej koncesji, gier hazardowych na wskazanym konkretnym automacie, oznaczonym nazwą własną i numerem identyfikacyjnym, co miało miejsce z naruszeniem przepisów art. 6 ust. 1, art. 23a ust. 1 i art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych.

Zważyć nadto należy, że zgodnie z przepisami ustawy o grach hazardowych, urządzenie gry hazardowej w postaci gry na automatach dozwolone jest wyłącznie w kasynach gry na zasadach i warunkach określonych w zatwierdzonym regulaminie i udzielonej koncesji, a automaty do gry mogą być eksploatowane przez podmioty posiadające takie koncesje. Prowadzenie działalności mającej postać urządzania gry na automatach wymaga uzyskania koncesji na kasyno gry, a koncesja taka udzielana jest w odniesieniu do jednego kasyna, prowadzonego w ściśle określonym miejscu.

W tej sytuacji zachowanie osoby, która nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna podejmuje działanie w postaci urządzania gry na automatach w różnych miejscach (miejscowościach i lokalach), stanowi każdorazowo –

od strony prawnokarnej - inny czyn, podjęty z zamiarem naruszenia przepisów w każdym z tych miejsc.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że skoro urządzenie gry hazardowej w postaci gry na automatach (art. 1 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 3 i 5 ustawy o grach hazardowych) wymaga uzyskania koncesji na kasyno gry (art. 6 ust. 1 cyt. ustawy), a koncesja taka udzielana jest w odniesieniu do jednego kasyna, prowadzonego w ściśle określonym (geograficznie) miejscu (art. 41 ust. 1, art. 42 pkt 3 i art. 35 pkt 5 cyt. ustawy), to zachowanie osoby, która nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna podejmuje działanie w postaci urządzania gry na automatach w różnych miejscach (miejscowościach, lokalach), stanowi każdorazowo - od strony prawnokarnej - inny czyn, podjęty z zamiarem naruszenia tych przepisów w każdym z tych miejsc. Uprzednie prawomocne skazanie za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s., popełnione w innym miejscu, w warunkach przestępstwa ciągłego opisanego w art. 6 § 2 k.k.s., w którym czas jego popełnienia obejmuje czasokres popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s., co do którego toczy się jeszcze postępowanie karne, nie stanowi w tym późniejszym procesie przeszkody procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej, albowiem nie jest spełniony warunek tożsamości czynów (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 września 2018 r. sygn. akt V KK 415/18, LEX nr 2572694; z dnia 19 września 2018 r. sygn. akt V KK 419/18, LEX nr 25 73942; z dnia 15 listopada 2018 r., sygn. akt V KK 268/18, LEX nr 2585068; z dnia 15 listopada 2018 r., sygn. akt V KK 278/18, LEX nr 2591510). W przypadku, gdy przedmiotem zarzuconego przestępstwa jest urządzenie gry na automatach w tożsamym czasie, ale w innych miejscowościach, oraz na innych indywidualnie oznaczonych numerami seryjnymi automatach, brak jest spełnienia wszystkich przesłanek, pozwalających na przyjęcie zaistnienia tożsamości czynów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2018 r., sygn. akt III KK 331/17, postanowienie Sądu Najwyższego: z dnia 4 kwietnia 2018 r., sygn. akt V KS 5/18, oraz z dnia 17 maja 2017 r., sygn. akt IV KO 34/17).

Wprawdzie Sąd Najwyższy niejednokrotnie podnosił, że poza wypadkami wskazanymi w ustawie, poglądy wyrażone w jego orzeczeniach nie wiążą sądów orzekających w innych sprawach, ponieważ winny one samodzielnie rozstrzygać

wszelkie zagadnienia, w tym kwestie prawne, to jednak warunkiem akceptacji odmiennego stanowiska sądu powszechnego jest logiczne i wyczerpujące uzasadnienie wyrażonych ocen prawnych (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2011 r., sygn. akt IV KK 127/11 - oraz cytowane tamże orzecznictwo).

Tych standardów nie spełnia orzeczenie Sądu Okręgowego w W., albowiem zawartych w jego uzasadnieniu rozważaniom odnośnie przyjęcia tożsamości czynów zarzuconych M. W. w niniejszej sprawie i prawomocnie osądzonemu wyrokiem Sądu Rejonowego w O., nie sposób przyznać waloru logiczności. Przeprowadzony tam wywód nie jest trafny i przekonujący.

W realiach niniejszej sprawy nie sposób poczynić prawidłowego ustalenia o tożsamości czynu przypisanego M. W. wyrokiem Sądu Rejonowego w O. wydanym w sprawie o sygn. akt II K (...) i zarzucanego w sprawie o sygn. akt II K (...) Sądu Rejonowego w W. Jakkolwiek można zgodzić się z Sądem Okręgowym w W., że oskarżony M. W. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zajmował się urządzaniem gier na automatach, to jednakże nie oznacza, że wszystkie takie działania oskarżonego były zdeterminowane jednym i tym samym zamiarem, bądź podjęte z wykorzystaniem takiej samej sposobności w rozumieniu art. 6 § 2 k.k.s.

Wskazać bowiem należy, że czyny będące przedmiotem postępowań prowadzonych: w sprawie Sądu Rejonowego w W. o sygn. akt II K (...) i Sądu Rejonowego w O. o sygn. II K (...), zostały popełnione w różnych miejscowościach i na innych automatach do gry, oznaczonych innymi numerami seryjnymi. W przypadku obu wymienionych spraw oskarżony M. W. prowadził kasyna gry, nie posiadając wymaganych przepisami koncesji na ich prowadzenie. W niniejszej sprawie M. W. znalazł lokal spełniający jego wymagania znajdujący się w miejscowości C. na terenie woj. (...), zawarł nową umowę najmu powierzchni, ustawił tam automat i pobierał z niego korzyści materialne, nie zarejestrował tego konkretnego automatu. Nie można przyjąć, że te konkretne zachowania stanowią fragment czynu osądzanego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 26 kwietnia 2017 r., zaistniałym na terenie woj. podlaskiego, na który powołuje się Sąd Rejonowy w W.

Przeszkoda do przyjęcia tożsamości czynów wynikała zatem z ustawowego wymogu udzielenia koncesji na prowadzenie kasyna - jako jednego z warunków urządzania gier hazardowych na automatach - w konkretnym, ściśle określonym miejscu i przez konkretny podmiot. W konsekwencji oskarżony M. W. organizując takie gry w lokalu znajdującym się w miejscowości C., działał ze świadomością, że po raz kolejny narusza przepisy ustawy o grach hazardowych. Wiedział bowiem, że na każde indywidualnie (geograficznie) określone miejsce, w którym chciałby urządzać gry hazardowe na automatach, wymagana jest odrębna koncesja na kasyno gry. Nie występując o nią i urządzając gry w nowym miejscu, po raz kolejny postępował wbrew przepisom ustawy. Należy jeszcze raz przypomnieć, że w przypadku urządzania gier na automatach bez posiadania koncesji, zamiar wprowadzić ma cały czas tę samą ogólną postać (urządzanie gry na automatach z naruszeniem wskazanych, tych samych przepisów ustawy), ale kształt normatywnej regulacji w u.g.h. decyduje, że sprawca takiego czynu w chwili jego realizacji w każdym miejscu ma świadomość, iż swoim zachowaniem narusza po raz kolejny, na nowo, regulacje ustawowe, w tym dotyczące posiadania koncesji na prowadzenie kasyna w tym właśnie miejscu, a jednak do tego celu dąży (por. wywód w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2018 r., sygn. akt V KK 415/18, LEX nr 2572694).

Odnosnie ewentualnego ustalenia, że oskarżony działał „przy wykorzystaniu takiej samej sposobności” podać należy, że w realiach spraw tego rodzaju, co do zasady, nie może być mowy o tym, by sprawca wykorzystywał sprzyjającą okazję. W realizacji takich zachowań (urządzanie gier na automatach bez wymaganej koncesji) nie ma przecież żadnego elementu już istniejącego, albo takiego, który pojawia się na początkowym etapie realizacji czynu przestępczego i jest później wykorzystany. Sprawca niczego więc nie wykorzystuje dla realizacji znamion czynu zabronionego.

W przedmiotowej sprawie, akceptacja przez Sąd Okręgowy w W. rozstrzygnięcia wydanego przez Sąd Rejonowy w W., stanowi wyraz powierzchownej jedynie analizy działań oskarżonego M. W. w kontekście określonych w art. 6 § 2 k.k.s. przesłanek statuujących konstrukcję czynu ciągłego. Sąd ten zaniechał prawidłowego skontrolowania postanowienia Sądu I instancji w

zakresie poczynienia ustaleń co do zaistnienia elementów składających się na konstrukcję określoną w art. 6 § 2 k.k.s. oraz skutków przyjęcia tej konstrukcji w kontekście negatywnej przesłanki procesowej przewidzianej w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., a podniesionych w złożonym na niekorzyść oskarżonego M. W. środka odwoławczym, wskutek czego zaaprobował błędny pogląd o materialnej tożsamości czynów będących przedmiotem osądu w sprawach Sądu Rejonowego w O. o sygn. akt II K (...) i Sądu Rejonowego w W. o sygn. akt II K (...).

Powyższe uchybienie, którego dopuścił się Sąd Okręgowy w W., jest rażące i miało istotny wpływ na treść orzeczenia. W jego następstwie doszło bowiem do niezasadnego zaakceptowania stanowiska Sądu I instancji, iż czyn, którego popełnienie zarzucono M. W. w niniejszej sprawie, został popełniony z tym samym zamiarem, ewentualnie przy wykorzystaniu tej samej sposobności, co czyn ciągły z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., przypisany temu oskarżonemu wyrokiem Sądu Rejonowego w O. sygn. akt II K (...), co w efekcie skutkowało wadliwym umorzeniem postępowania karnego skarbowego prowadzonego przeciwko M. W. i rażącym naruszeniem art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., wskutek błędnego uznania, że zaistniała ujemna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 537 § 2 k.p.k. i art. 535 § 5 k.p.k., rozstrzygnął jak na wstępie.